

voldsomt deraf, men kom sig; han er nu, i det Mindste tilsyneladende, saa rask som før. Naar vi nu læse Bestemmelsen her: „naar Skade paa Legeme eller Helbred skjønnes at være foraarfsagen“, tror jeg, at man maa sige, at det er meget tvivlsomt, om denne Bestemmelse vilde være kommen til Anvendelse i det omtalte Tilfælde. Derfor man efter „Helbred“ vilde tilføje „eller uforstyldte Gidelser“, vilde dette Tilfælde falde ind under Bestemmelsen; men som det staar nu, tror jeg ikke, at det er Tilfældet. Smidlerid henstiller jeg dette til Udvalgets nærmere Overveelse. — Endnu skal jeg kun gjøre en eneste Bemærkning, nemlig til Lovforslagets § 11, som ophæver visse ældre Love. Blandt dem, der ophæves, sauner jeg Forordningen af 5te September 1794. Denne Forordning er ophævet for 2 af dens Paragrafers Bestemmelser, og det forekommer mig, at Lovforslaget her er saaledes anlagt, at det maa træde i Stedet for hele den ældre Forordning, alene med Undtagelse af dens § 1, thi den kan aabenbart ikke erstattes ved det her foreliggende Lovforslag. Ærede Medlemmer vilde maasse mindes, at Kvaksalverlovens § 1 paalægger alle Kongens Embedsmand, især Præsterne, idelig og ved enhver given Leilighed, at advare Almuen mod de skadelige Følger, der kunne opstaa af „indeklemt Luft i deres Boliger, Urenlighed i deres Klæder og altsor megen sult Epife.“ Denne Bestemmelse bliver staaende tilbage; men den tror jeg imidlertid godt man kan ophæve, uden at der derved assistommes Skade, og ved at lade Kvaksalverlovens Bestemmelser blive staaende, uden at de blive tagne tilbage, vil der altid kunne blive Spørgsmaal om, hvorvidt ikke en eller anden Bestemmelse i denne Forordning af 5te September 1794 endnu maatte være gjældende; thi adskillige af dens Bestemmelser ere aabenbart uklare. Jeg henviser i den Henseende til, at der paa to Steder i Betænkningen af Udvalget, hvis Ordførers juridiske Kundskaber vi jo alle høre os for, findes de Ord: „saavidt vides.“ Naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt Meddelelsen af Husraad er strafbar, maa den ærede Ordfører med Resignation sige: „saavidt vides“, og hvor der er Tale om Anvendelsen af § 6 i samme Forordning, komme ogsaa disse Ord: „saavidt vides“. Da det nu er saa uklart, hvad der egentlig er gjældende Bestemmelse for Diebliftet efter Forordningen af 5te September 1794, vil det aabenbart ikke være hensigtsmæssigt at lade den blive staaende ved Siden af de andre Bestemmelser, saa at der endnu kunde blive Spørgsmaal om, hvorvidt Et eller Andet deraf var gjældende. Jeg henstiller derfor, om man ikke ved 3die Behandling kunde gaa ind paa fuldstændig at ophæve den nævnte Forordning.

Formanden: Jeg haaber, at det maa lykkes at bringe Sagen til Afstemning i Dag.

Den ærede 2den Landstingsmand for 11te Kredts, hvem jeg nu giver Ordet, har meddelt mig, at han kun behøver at raade over saa Minuter.

Nær: Navnlig efter at den ærede sidste Læser har havt Ordet, kan jeg indskrænke mig temmelig stærkt. Min ene Bemærkning skulde netop være et Forslag om udtrykkelig at ophæve Forordningen af 5te September 1794 §§ 1 og 3 samt 5—7, og jeg skal til, hvad den ærede Landstingsmand yttrede, kun tilføje, at det vistnok er saa meget mere nødvendigt udtrykkelig at ophæve denne Forordning, som der kan reises Tvivl om, hvorvidt den næstsidste Paragraf ikke bliver staaende ved Siden af de nye Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag. Den næstsidste Paragraf i Forordningen af 1794 giver nemlig Bemyndigelse til at tillade Personer at praktisere indenfor et vist Distrikt, men har ikke Betingelsen om 25 Aars Alderen. Den nye § 3 har derimod Betingelsen om 25 Aars Alderen, men begrænses ikke Tilbællelsen til et bestemt enkelt Distrikt. Man vilde altsaa ved Fortolkning kunne komme til, at § 6 i Forordningen af 1794 fremdeles bliver gjældende. For at fjerne denne Tvivl, vilde jeg henstille, at Forordningen ophæves. — Det Andet, jeg havde at fremføre, var et yderligere Forsvar for det Forslag, som jeg har deltaget i at stille. Nu er der imidlertid til et 3 ærede Medlemmer talt derfor, og jeg skal derfor indskrænke mig til at henstille, om ikke ærede Medlemmer ville vise lidt mere Mod end det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Ploug), som erklærede, at han ikke turde stemme derfor, efter at den ærede Minister havde udtalt sig derimod. Jeg tror, at man trostigt kan stemme derfor, og kan navnlig ikke erkjende, at den ærede Justitsminister havde Ret, naar han udtalte, at Ordet „fremdeles“ var urigtig anvendt; jeg kan ikke erkjende, at det for Diebliftet skulde være forbudt at give Raad mod en Sygdom, og det ærede Udvalg har jo udtalt den samme Mening. Udtrykkene i Forordningen af 5te September 1794 § 5 angaar blot at tage Syge i Kur, men her er der kun Tale om at give Raad, og det er mig, ligesom de to ærede Forslagsstillere, der allerede have havt Ordet, uforstaaeligt, at man skulde gjøre rigtigt i at forbyde at give Raad til Flere, medens det forbliver tilladt at give Raad til Enkelte. Jeg skal tillade mig at anbefale Vædringsforslaget ogsaa fra en anden Side, nemlig med Hensyn til Redaktionen. Lovforslagets § 1 har en Udtryksmaade, som ikke er heldig, en Udtryksmaade, som ganske vist ikke første Gang er anvendt her, men som jeg maatte ønske, at man vilde komme bort fra. Jeg tror ikke, det er heldigt at sige i en Lov: Det og det er forbudt, men, hvis Du gjør det alligevel, bliver Du ikke straffet. Dette siges med rene Ord i